

Süryani Kültüründe Tevazu

Tevazu, eksikliğin farkındalığıyla başlayan/gelişen bir idrak biçimidir. Kişiliği ruhla hizalayan güçtür. Tevazu, egonun kendi sınırlarına çekilmesidir. Haddini bilmesidir. Hem kendine, hem başkalarına, hem bütün varlığa saygı duymasıdır. Değer vermesidir. Şayet ruhun üşümelerine karşı bir sıcaklık arzulanıyorsa, yüreklerin/ruhların derinliklerinde tevazua muhakkak uygun ve rahat bir yer hazırlanmalıdır. Çünkü bilgelik ve erdem, her daim tevazuun yoldaşıdır.

Süryani kültürüne göre, **“Tevazu, ilahî değerlere organik bir bağla bağlı olan saf-temiz düşüncedir. Mütevazı kişi de, kötülüğü bildiği ve yapmaya özgürce güç yetirebildiği halde yapmayandır.”** Persli Bilge Mor Afrahat (260-345), **“Tevazu, adaletin meskenidir. Bütün iyiliklerin kaynağıdır”** açıklamasını yapmaktadır.

İnsan olarak kusursuz olamayacağımızı anladığımızda alçakgönüllüğün kapısı açılır ve kendimizi geliştirme konusunda içimizdeki potansiyelin farkına varırız. Ninovalı Mor İshok (613-700)’un bunu çok güzel açıklamaktadır: **“Zayıflığının farkına varan, alçakgönüllülüğünün zirvesine ulaşır. Zayıflığının bilgisinden yoksun olan, alçakgönüllülükten de yoksun olur. Alçakgönüllülükten yoksun olan kemalden de yoksundur. Kemalden yoksun olan da, henüz tehlikededir... Alçakgönüllülük olmadan insanın işi nihayete ermez. Çünkü özgürlüğünün senedine henüz ruhun damgası vurulmamıştır. Hala köledir ve işi tehlikeden kurtulmuş değildir. Anlayışlı olup da alçakgönüllü olmayan yoktur. Alçakgönüllü olmayan anlayışsızdır. Alçakgönüllü olup da huzurlu olmayan yoktur. Huzurlu olmayan alçakgönüllü de değildir. Huzurlu olup da mutlu olmayan yoktur.”**

Çünkü mütevazı ruh nezaket ve merhametle karılmıştır. Tevazu kendi değerimizi azaltmak değil, başka insanlara değer vermektir. Tevazu, benliği aradan çıkararak, bütün varlığa gönül kapılarını açmaktır. Üstünlük taslamadan,

insanın kendisini diğ er insanlara denk bilmesidir. İnsanın kendi benliğini yerli yerine koymasıdır. Benlik davası g tmemesidir. K inatı saran o eşsiz ilahî fısıltıyı duyması ve benliğini geri çekmesidir. Denildiđi  zere, **“Nasıl karanlık ışığı açığa çıkarırsa, tevazu da kişide cennet ışıklarını a ık r eder.”**

      yine Ninovalı Mor   hak’a (613-700) göre, **“Tevazu, Tanrısal bir giysidir.”** Tevazuun    elerinde ne büyüklük, ne de küçüklük var.       o yükseklik değil, derinliktir. Onun için Suru lu Mor Yakup (451-521) **“Tevazuunun aşağısında kendisinin d   ebileceği başka yer yoktur”** sözünü söylemiştir.

Aziz Mor Afrem (306-373) bu yaklaşımı desteklercesine, **“ yi i lerin meyvelerini yitirmemek için daima tevazulu tutum takınmalısın!”** söylemiyle tevazuun yaşamsal önemini vurgularken, sağmal inek zihniyetine karşı, **“enhu detmakağt ha buğ dlo havro / şayet mütevazı davranırsan, seni görgüsüz sanırlar”** diyerek tarih  bir uyarıda bulunmaktadır. Bu anlamda istismara-sömürüye kapalı bir tevazu anlayışıyla davranmak; dikkatli olmak, zarar verici şeylerden kaçınmak, aslında bir sevgi eylemidir. Kendimize duyduğumuz sevgidir.

 nsan bu gerçekleri idrak ettikçe ve onlarda derinle tik e, kök saldık a, egosal baskılardan kurtulur,  zg rle ir. Sorumluluđunun farkına varır. Asmada  ubuk olmanın hazzını; o hazzın enerjisini yakalar.       ağaç ne kadar yükselirse yükselsin, toprakta derinleşen kökleri yoksa canlılığını koruyamaz. Aynı şekilde, insan da ruhsal değerlerle uyum sağlamadıkça, hatta derinle medik e, yaşamdaki canlılığını ve üretkenliğini koruyamaz.

Yusuf Beđta 